

skulde have til Opgave, at Neutraliteten vil blive respekteret, og at vi derved vilde undgaa at blive dragne ind i krigerske Forviklinger mellem andre Stater. Det er dog en ret almindelig anerkendt Opfattelse, at hvis vort Forsvarsvæsen blev af en saadan Beskaffenhed, at vi derved opnaaede at bevare Freden, havde Ordningen i fuldeste Maal tilfredsstillet os; der vilde saa være sparet saadanne Værdier i Mennesker og i Penge, at selv om vort Forsvar og vort Forsvars Udvidelse og Forberedelse skulde koste os betydelige Beløb, vilde disse være for intet at regne mod, hvad der var sparet. Denne Betragtning er ogsaa bleven delt af Flertallet i Forsvarskommissionen, der har udtalt sig ganske i Overensstemmelse hermed i Betænkningen.

Under disse Omstændigheder, og selv om vi naturligvis ved Ordningen af denne Sag skulle iagttage alle økonomiske Hensyn, bliver der dog en Grænse, under hvilken man ikke kan komme, og ved Overvejelsen af, hvor denne Grænse ligger, forekommer det mig, at man maatte tage et skyldigt Hensyn til Sagkundskaben. Det er jo en til Trivialitet gentagen Udtalelse, ja, man kan vel sige, det er en Kendsgerning, at man ved Behandlingen af alle andre Spørgsmaal, hvad enten det er private og personlige Spørgsmaal, eller det er Spørgsmaal, som ere fælles, om de nu ere kommunale eller politiske, vilde anse det baade for en Pligt og ogsaa for at være stemmende med sund Fornuft, at man, naar man ikke selv besidder tilbørlig og tilstrækkelig Indsigt paa det paagældende Omraade, henvender sig om Raad og Vejledning paa det Sted, hvor en saadan Indsigt maa forudsættes at være til Stede. Jeg tænker mig, at den enkelte Mand nok skulde vogte sig for at handle i direkte Modstrid med, hvad den saglige Kundskab tilraader, naar det drejede sig om hans egne Interesser, om hans eget Ve og Vel! Men er det Tilfældet, maatte man dog sige, at der ikke kan blive Tale om at anvende en modsat Handlemaade, naar det af andre er betroet en at tage Vare paa Statens og paa Folkets Sager, og navnlig maatte det i denne Sag, af hvis rette Løsning hele vor Eksistens kan komme til at afhænge, være en Betingelse, uden om hvilken man ikke kan komme, at den Løsning, Sagen faar, bliver af en saadan Beskaffenhed, at de sagkyndige i alt Fald kunne give den deres Tilslutning. Dette er Fundamentet for vor Stilling til Lovforslaget og for de af mig fremsatte Æn-

dringsforslag. Der er ikke Skygge af partipolitiske Hensigter, der er ikke noget som helst Ønske om hverken med Hensyn til Fortiden eller med Hensyn til Nutiden at drage nogen Slutning af partipolitisk Art af det Indhold, som disse Forslag endelig faa. Der er kun en eneste Bevæggrund for vor Stilling til denne Sag, og det er den, at Sagen, under al mulig Hensyntagen til den økonomiske Side, skal løses paa en saadan Maade, at det ikke bliver et Skinforsvar, der stilles op, et Skinforsvar, med hvilket vi ikke kunne bedrage os selv, og med hvilket vi heller ikke kunne bedrage andre, som maatte være interesserede i, hvorledes vi ordne vort Forsvar, og at det ikke skal blive en Skuffelse for det danske Folk den Dag, da Ordningen mulig skal staa sin Prøve, men at det skal blive, som det ogsaa er udtalt fra Flertallets Side, et virkeligt og forsvarligt Forsvar, som kan benyttes med Tillid af dem, som under Fred og Ufred skulle forberede og lede det, og som kan benyttes med Tillid af den danske Manddom og Ungdom, der sammen med Førerne kunne komme til at sætte Livet ind derpaa. Denne Stilling fra vor Side er ganske klar, og den forlade vi ikke under noget som helst Vilkaar. Det er ud fra disse Betragtninger, jeg har gennemgaaet de foreliggende Forslag; og selv om jeg altsaa, som nævnt, i det store og hele har kunnet give Forslaget min Tilslutning, have dog mine Overvejelser medført, at jeg paa enkelte Punkter af ikke underordnet Betydning har maattet stille Ændringsforslag.

Jeg skal først henvise til, at Regeeringsforslaget stiller en Styrke af 23 Liniebatailloner og 13 Reservebatailloner til Raadighed for Forsvaret af Sjælland. Men man vil erindre, at Hærens tilforordnede i Forsvarskommissionen og deriblandt den højt ansete og desværre for tidlig afdøde General Kühnel havde stillet som Minimum Kravet om, at der til Løsning af Forsvarets Opgave paa Sjælland maatte stilles 28 Liniebatailloner op, og det maa her erindres, at det var ikke alene de tilforordnedes personlige Opfattelse, men at Kravet er fremgaaet efter indgaaende Overvejelse, Forhandling og Samraad med Generalstaben. Og det maa ikke lades ude af Betragtning, at det navnlig er Hensynet til Forsvaret af Sjællands Kyster, hvorpaa der blev lagt Vægt, og hvorpaa der ogsaa er lagt stor Vægt af Flertallet i denne Sal. Det er dette Hensyn, der kræver Opstillingen af denne Styrke. Af disse Grunde